

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **A. A.**, narozený dne X
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2020, č. j. MV-61503-5/SO-2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované,

kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 12. 2019, č. j. OAM-29192-7/DP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“) zastaveno řízení podle zákona č. 356/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) o žádosti žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

II.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby shrnul, že dne 29. srpna 2019 podal žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu (studium) a v rámci vedeného řízení doložil veškeré požadované náležitosti žádosti, vyjma dokladu o zajištěném ubytování. Dne 20. srpna 2019 byl žalobce marně vyzván dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění této vady. Řízení pak bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu prvoinstančním rozhodnutím zastaveno. Žalobce poté v rámci odvolacího řízení doložil absentující náležitost žádosti a odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 46/2015. Následně se žalobce přestěhoval, doložil nový doklad o zajištěném ubytování a poukázal v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu na tuto novou skutečnost.
3. Žalobce výslovně potvrdil, že přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložil doklad o zajištěném ubytování. Nicméně v rámci odvolacího řízení doložil nový důkaz v podobě smlouvy ze dne 15. 2. 2020, který v době vydání prvoinstančního rozhodnutí neexistoval. Žalovaná tudíž pochybila, když se tímto důkazem nezabývala, a došla k závěru, že se jedná o důkaz, který by v době vydání prvoinstančního rozhodnutí neexistoval, měl ho žadatel doložit, kdy poukázala na podobnost obsahu smluvního závazku se smlouvou ze dne 31. 8. 2019. Žalobce poukázal na to, že nově doložená smlouva nebyla jakýmsi duplikátem smlouvy ze dne 31. 8. 2019, neboť podstatně měnila okolnosti a nastavila nový delší závazek. Proto se podle žalobce jedná o novotu, která byla uzavřena až v době po vydání prvoinstančního usnesení – žalobce dokument tudíž dříve doložit nemohl, neboť dokument vznikl až v průběhu odvolacího řízení.
4. Žalobce dodal, že je studentem vysoké školy, řádně plní své pobytové a studijní povinnosti, proto je s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, napadené rozhodnutí projevem přepjatého právního formalismu, a to tím spíše, že probíhá virová epidemie, v důsledku které došlo k uzavření zastupitelského úřadu ČR v domovském státě žalobce, a ten tak v případě neúspěchu řízení bude nucen vycestovat do domovského státu, bez šance podání nové pobytové žádosti. Důvody pro zastavení řízení byly v hrubém nepoměru s následky negativního rozhodnutí.
5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce v době vydání prvoinstančního rozhodnutí disponoval nájemní smlouvou ze dne 31. 8. 2019, aniž ji správnímu orgánu předložil nebo uvedl důvody, které mu v tom bránily. Zastavení řízení nebylo v takovém případě výrazem přepjatého formalismu. Vzhledem k procesnímu charakteru prvoinstančního

rozhodnutí nebylo třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté ve výzvě soudu ze dne 13. 7. 2020, č. j. 77 A 90/2020-21, a ani později nevyjádřila svůj nesouhlas s takovýmto postupem, a že žalobce s tímto postupem vyjádřil výslovný souhlas v podání ze dne 15. 8. 2021, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
9. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly soudem zjištěny.
12. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy.
13. Podle § 45 odst. 1 ve spojení s § 42d odst. 2 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
14. § 45 odst. 2 správního řádu stanoví, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
15. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu stanoví, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
16. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se

přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

17. § 89 odst. 2 správního řádu stanoví, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
18. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
19. Soud dále vyšel z následující judikatury Nejvyššího správního soudu.
20. V rozsudku ze dne 8. 11. 2016 č. j. 5 Azs 115/2016 – 34 Nejvyšší správní soud konstatoval, že koncentrační zásada vyjádřená v § 82 odst. 4 správního řádu patří mezi jednu ze zásad správního řízení. Zásada umožňuje zrychlení správního řízení a zabránění jeho průtahům, má tedy dojít k zefektivnění správního řízení. „*Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60). (...) Nejvyšší správní soud uvádí, že zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je běžně používaný institut také v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se zde žádné odchylky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 – 36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36).*“
21. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 2 Azs 76/2015-24 platí: „*Jestliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředloží k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.*“
22. K posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. února 2019 č. j. 9 Azs 284/2017-28 uvedl, že přiměřenost rozhodnutí se posuzuje zejména u těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. V takovém případě nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno.
23. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti, které mezi účastníky nebyly sporné.
24. Dne 29. 8. 2019 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu a téhož dne byl správním orgánem prvního stupně vyzván k předložení dokladu o zajištění ubytování ve lhůtě 30 dnů a poučen, že jinak bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Lhůta k doložení chybějící náležitosti žádosti marně uplynula dnem 28. 9. 2019 a prvoinstančním rozhodnutím ze dne 4. 12. 2019 bylo řízení s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Žalobce podal včasné odvolání a předložil nejdříve nájemní smlouvu ze dne 31. 8. 2019 týkající se ubytování od 1. 9. 2019 do 31. 8. 2020 a poté nájemní smlouvu ze dne 15. 2. 2020 týkající se ubytování od 18. 2. 2020 do 17. 2. 2021. Napadené rozhodnutí aprobovalo posouzení prvoinstančním orgánem a doplnilo, že správní orgán prvního stupně *byl povinen* řízení zastavit, jelikož vada žádosti spočívající v absenci její zákonné náležitosti znemožňovala žádost meritorně projednat. Žalovaná doplnila, že vzhledem k § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížela k dokladu předloženému žalobcem až v odvolacím řízení (smlouva ze dne 31. 8. 2019), neboť doklad mohl žalobce předložit v řízení před správním orgánem prvního stupně a neuvedl ani žádný důvod, proč nemohl. Smlouvu ze dne 15. 2. 2020 označila žalovaná za účelovou, protože je obsahově shodná se smlouvou ze dne 31. 8. 2019, kterou byl sjednán nájem dalších šest měsíců – žalovaná k této smlouvě nepřihlédla, protože nešlo o novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit dříve.

25. Žalobce v první řadě namítal, že důvody pro zastavení řízení nebyly naplněny, protože chybějící náležitost žádosti předložil v odvolacím řízení.
26. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
27. Lze shrnout, že v projednávané věci bylo ve správním řízení rozhodováno o žádosti žalobce a nejednalo se tedy o řízení zahájené z moci úřední. V rámci tohoto řízení bylo rozhodováno o tom, zda bude žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu či nikoliv. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu musí cizinec podle výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, a to buď společně s žádostí, nebo na výzvu správního orgánu prvního stupně. Doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území je totiž nezbytnou náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož doklad s žádostí předložen nebyl, správní orgán prvního stupně vyzval žalobce, jak je výše popsáno, aby ho doložil. Přitom správní orgán prvního stupně řádně poučil žalobce, v čem spočívá nedostatek jeho žádosti, jak ho má odstranit a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu a také ho poučil o následcích nedoplnění žádosti. Žalobce však, ač řádně vyzván, doklad nedoložil. Vzhledem k tomu, že doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území je nezbytnou (zákonem stanovenou) náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť prokazuje, že má cizinec na území České republiky zajištěno ubytování, postupoval správní orgán prvního stupně správně, pokud řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z tohoto důvodu zastavil. Správní orgán prvního stupně nemohl postupovat jinak.
28. Argumentace žalobce, že žalovaná měla k nájemním smlouvám ze dne 31. 8. 2019 a 15. 2. 2020, předloženým v odvolacím řízení, přihlédnout podle § 82 odst. 4 správního řádu, je nesprávná, protože podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne *jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*. V daném případě měl žalobce k dispozici nájemní smlouvu ze dne 31. 8. 2019 již od 31. 8. 2019, kdy ji v Praze uzavřel (srov. čl. VIII odst. 4 této nájemní smlouvy). Lhůta k doložení chybějící náležitosti žádosti žalobci plynula

až do 28. 9. 2019. Na předložení smlouvy měl tedy žalobce 28 dní (od 1. do 28. 9. 2019), to je doba nepochybně dostatečná. Ke smlouvě ze dne 31. 8. 2019 tedy žalovaná přihlížet nesměla, protože šlo nesporně o důkaz, který žalobce *mohl* v řízení před správním orgánem prvního stupně předložit. Koncentrační zásada omezující dokazování na okamžik vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně proto prolomena býti nemohla.

29. Pokud jde o nájemní smlouvu ze dne 15. 2. 2020, pak ta nijak nezpochybňovala zákonnost ani správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, protože ta byla uzavřena a týkala se období po vydání prvoinstančního rozhodnutí. Přezkoumávala-li žalovaná v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, nemohla dojít k závěru, že jde o rozhodnutí vadné (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně nájemní smlouva ze dne 15. 2. 2020 neexistovala). Žalovaná tedy nepochybila, pokud dospěla k závěru, že v odvolacím řízení předložená nájemní smlouva ze dne 15. 2. 2020 nezakládá nezákonnost ani nesprávnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
30. Soud shrnuje, že správní řízení je rozděleno do dvou fází (řízení před orgánem prvního stupně a řízení odvolací), kdy účastník řízení je podle zásady „*právo přeje bdělým*“ nucen aktivně hájit svá práva již před orgánem prvního stupně. Zásada koncentrace řízení se bez výjimky uplatní právě v řízení o žádosti v pobytových věcech cizinců. Zde soud zdůrazňuje, že popsané poměrně přísné podmínky koncentrace řízení jsou odůvodněny jednak charakterem řízení (řízení o žádosti, kdy lze spravedlivě požadovat na žadateli procesní aktivitu) a jednak existencí bezchybné výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 8. 2019, v níž správní orgán jasně a srozumitelně uvedl, jaký nedostatek měla žádost žalobce, jakým způsobem ho lze odstranit a jaké budou důsledky nevyhovění výzvě.
31. V projednávaném případě by se proto koncentrace řízení neuplatnila výlučně v případě za splnění dvou podmínek: Zaprvé pokud by žalobce v odvolacím řízení předložil chybějící doklad, který by byl s to zhojit vadu žádosti, byl-li by předložen v prvoinstančním řízení. Zadruhé, žalobce by tvrdil a prokázal, že tento doklad fakticky nemohl předložit v řízení před správním orgánem prvního stupně. V posuzované věci nájemní smlouva ze dne 31. 8. 2019 nesplňovala druhou podmínku a nájemní smlouva ze dne 15. 2. 2020 nesplňovala první podmínku. V tomto směru byla podobnost obou nájemních smluv irelevantní – žalobci nelze vyčítat, že nájemní smlouvu ze dne 15. 2. 2020 nepředložil v řízení před správním orgánem prvního stupně (předložit ji nemohl, protože v té době neexistovala), když ale fakt, že si teprve v odvolacím řízení žalobce ubytování zajistil (k čemuž se tato nájemní smlouva vztahovala), nemohl mít žádný vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
32. Argumentoval-li žalobce rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2016 č. j. 30 A 46/2015 – 41, pak šlo o odkaz nepřiléhavý: V tam posuzované věci bylo o žádosti cizince meritorně rozhodnuto a nedošlo k zastavení řízení. Mezi tamními účastníky byla sporná otázka posouzení úhrnného měsíčního příjmu rodiny ve smyslu ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, konkrétně jaké období mělo být zahrnováno do výpočtu započitatelného příjmu cizince za určitý kalendářní rok. Pokud Krajský soud v Hradci Králové uváděl, že odvolací orgán měl posoudit listiny předložené cizincem v odvolacím řízení, šlo zjevně o potvrzení

státních orgánů vyhotovená po vydání prvostupňového rozhodnutí, která se týkala doby před jeho vydáním, což je skutkově odlišné od případu žalobce.

33. Soud shrnuje, že žalobce přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložil doklad vyžadovaný zákonem o pobytu cizinců jako příloha žádosti, tudíž správní orgán prvního stupně nemohl podklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, což představuje podstatnou vadu žádosti. V takovém případě bylo na místě řízení zastavit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. ledna 2019, č. j. 8 Azs 371/2018-50). Odvolací orgán na základě podaného odvolání řádně přezkoumal postup a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož žalobce chybějící předložený doklad mohl předložit v průběhu řízení v prvním stupni, resp. předložil doklad nevztahující se k období, které bylo rozhodné pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nelze je považovat za nový důkaz podle § 82 odst. 4 s. ř., ke kterému by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2018, č. j. 8 Azs 195/2018-59).
34. Poslední žalobní námitku žalobce směřoval do přepjaté formálnosti napadeného rozhodnutí, kdy argumentoval svým studiem, přičemž svá žalobní tvrzení ohledně nemožnosti získat nové pobytové oprávnění žalobce nijak neprokázal a ve správním řízení je nevznesl (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Podle žalobce byly důvody pro zastavení řízení v hrubém nepoměru s negativními následky rozhodnutí.
35. Ani tato žalobní námitka nebyla důvodná.
36. Soud předznamenává, že žalobní odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, není použitelný, protože zde kasační soud řešil přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví.
37. Žalobce o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti zůstal v průběhu správního řízení, i přes výzvu správního orgánu prvního stupně, pasivní. Byl to tedy žalobce, kdo svým nekonáním nedal správnímu orgánu jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci (procesní rozhodnutí vydané podle správního řádu) vyloučeno. Žalovaná tedy nepochybila, jestliže se dopadem rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce nezabývala. Trvání na naprosto jasném znění zákona není přepjatým formalismem. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k destrukci právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobcově případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud správní orgán vyžaduje, aby byl (zákon) dodržován. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. září 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 53, kde je uvedeno, že *„pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody. Taktéž k tvrzení stěžovatelky, že k zamítnutí její žádosti došlo v důsledku nezákonného postupu správního orgánu, je třeba uvést, že tuto námitku zdejší soud vypořádal již výše a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, tudíž tento argument není relevantní. Kasační námitka byla Nejvyšším*

správním soudem vyhodnocena jako nedůvodná.“

38. Lze dále odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. listopadu 2019 č. j. 7 Azs 345/2019 – 22, který se týkal obdobné věci, kde kasační soud uvedl: *„Zdejší soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018 - 50, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „v dané věci je rozhodnutí správního orgánu rozhodnutím procesního charakteru; protože správní orgán zastavil řízení pro podstatné vady, pro něž nebylo možné v tomto řízení pokračovat (§ 66 odst. 1 písm. c) s. ř.), nebyl povinen o žádosti stěžovatele rozhodnout meritorně. Přitom platí, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, čj. 7 Azs 46/2017-28 nebo ze dne 14. 12. 2017, čj. 9 Azs 256/2017-57). Rozhodli-li správní orgán prvního stupně o zastavení řízení pro nesplnění podmínek podle správního řádu, nebylo jeho povinností, aby se zabýval také otázkou přiměřenosti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nadto nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, nebo ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, na který odkázal v napadeném rozsudku také městský soud).“ Stěžovatel navíc neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by měly Nejvyšší správní soud přimět k tomu, aby se při posouzení jeho věci měl nyní od tohoto dříve vysloveného právního závěru odchýlit. Zůstal z vlastní vůle v průběhu správního řízení pasivní, ač ho správní orgán I. stupně poučil, jaké to může mít následky. Jeho nečinnost vedla k zastavení věci, a aplikace čl. 8 Úmluvy tak byla z povahy věci vyloučena.“* Ustálenou judikaturu v tomto směru přehledně shrnul též recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41, bod 13: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na závěru, že u tohoto typu rozhodnutí obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož soud o věci meritorně nerozhoduje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 – 27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 – 48, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 – 35, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017 – 27, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 – 46, dostupné na www.nssoud.cz).“*
39. Přílehavě se namítanému formalismu věnoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020 č. j. 1 Azs 513/2019 – 34, bod 24: *„Takový postup pak nemohl být ani přepjatě formalistický. Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom judikatury Ústavního soudu předestřené stěžovatelem, ze které vyplývá, že ve výjimečných případech je nutné namísto doslovného jazykového výkladu právního předpisu přihlídnout k jeho systematice a účelu, jakož i k individuálním okolnostem každého případu. V daném případě však nelze odhlédnout od jasného zákonného znění, které neumožňuje se od něj odchýlit a žádosti vyhovět, pokud stěžovatel nevyhověl výzvě správního orgánu I. stupně k součinnosti a požadované potvrzení jako jednu ze zákonných náležitostí nedoložil. Jak již kasační soud uvedl, v daném případě nelze uplatnit odchylku od zásady koncentrace řízení, neboť stěžovatel mohl potvrzení předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně.“*
40. Soud shrnuje, že přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgány nemusely hodnotit a že důvody pro zastavení řízení, spočívající v nepředložení

zákonem vyžadované náležitosti žádosti přes bezchybnou výzvu správního orgánu prvního stupně v průběhu prvoinstančního řízení, v hrubém nepoměru s negativními následky rozhodnutí vyjmenovanými žalobcem v žalobě neshledává.

41. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

42. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. srpna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu